

Gospodinja

Zjutraj na vse zgodaj pripravijo male lojternice za bolnico. Spredej privežejo sedež za voznika, zadaj pa naredijo celo posteljo. Med klinici ob straneh se beli platno novih rjuh, blazino obrobajo okoli in okoli bele čipke, a rdeča odeja se svetlika v solncu. Iz hleva pripeljejo konja, veliko, svetlo, rjavo kobilo z dolgim repom in ogromnim komatom ter jo počasi vprežejo v voz. Nekaj časa ni potem nikogar pred hišo.

Izza hriba na vzhodu se dvigne majsko solnce in prešine čisto ozračje s tisočeriimi žarki. Mlado listje sadnega drevja se koplje z vidno zadovoljnostjo v svežini te svetlobe in v toploti; petelin se veselo razkorači, zapoje na svojo moč in se podjetno zapodi za bližnjo kokošjo. Priklenjeni pes priljeze iz hiše in se zadovoljno povalja po tleh. Nad hišo se zasveti bela cesta, vijoča se nalahko v holm, a prav s holma zasije cerkev s srebrno streho in slatimi okni.

Zdaj prihaja iz veže žum in začnejo se drsajoči koraki

— Le počasi, Martin! Vas kaj boli, mati?

— Je že dobro, odgovarja slaboten glas na plevnici.

Spredej neseta natakarcica in gospodar, vsak na enem koncu, zadaj držita dekla in konjar. Opazno, karo morejo, gredo preko treh stopnic in prinesejo gospodinjo do voza. Po obrazu, ki edini kuka izpod odeje, bi ji prisodili kakih šest do sedem križev.

Izpod modre rute se vije par snopov srebrnoživih las, oči so trudne, majhne, globoko udrti, veke, ki leže na njih, skoro popolnoma črne, tenke in v stotero gub nabrane ustnice pokrivajo brezobse čeljusti, ki vedno mamljajo in se tresejo.

Polože jo na tla. Gospodar, njen mož, čvrst, še ne štiridesetleten, skoči žurno na voz in reče natakarcici:

— Polona, no, kam si se pa zaxajala? Poprimite zdaj in dvignite počasi do vrha lojtrnic. Ti zadaj, Martin! Malo si boš pa tudi sama pomagala, kajne, mati?

— Kar bom le mogla, odgovori tiho starka.

Gospodar odgrme odejo, oni spodaj dvignejo in celo tisto staro telo, ki si boče nekaj pomagati, je z rjuho vred naenkrat na vozu. Zdaj skoči na voz še natakarcica, popravlja na desni in levi, odeva in tlačja odejo med klince in plevnico, poravnava blazino, pogladi čipke, ki so se ob strani dvignile, in pravi gospodarju:

— Boste morali počasi voziti.

— Tisto pa, dahne bolnica. Tudi vsako koščico čutim.

Gospodar že sedi spredej, gléda mimo sedeža na živo glavo svoje stare žene in reče:

— No, tak zdaj pa v božjem imenu.

Nategne vajeti in kobila počasi potegne. Voz zavije na cesto in leze potem naravnost gor proti holmu. Natakarcica, Martin in dekla stoje še nekaj časa pred hišo in gledajo za gospodinjo.

— Ta te pride pa še samo strašit, pravi Martin.

Zakaj pa ravno mene, mu oponese natakarcica.

— He, tako neumna pa nisi, da bi tega ne uganila.

Hlapec bolj mrmra kakor govori, popravlja nekaj svoj modri predpasnik in koraka proti hlevu.

Onadva, gospodar in bolna gospodinja, sta že na pol pota v klanecu. Vseokrog je samo solnce in sam spomladanski sijaj. Njivo, ponekod še skoro gole, večinoma pa tako vabljivo in okusno zelene, da bi popotnik vanje ugriznil, leže na desno in levo kakor ogromne plahte, se pno od grmičja dol po klanecu, pa se bočijo na drugem kraju preko vrha in vse križem teko, podolgem in počez in nikjer, kar nesejo oči, jim ni konca ne kraja. Tukai, tamkaj stoji drevo, vse veje širom razprostrate, a na vsaki sto in še več listov, molečih proti solncu kakor mlade, odprte roke.

V zvoniku zasvoni k maši in gospodar dvigne glavo, popravi z vrhom roke muštace in se oglasi:

— Viš mati, le ne misli ti, da ni prav tako, kakor delam. Je prav, boš že videla.

— Zdravnik v mestu, sem mislila, pričena starka, ve le več . . .

Tu jo prime kašel, ki hrumi in buči po njej, da je nazadnje vsa ob sapo in obmiruje odprtih ust in zaprtih oči. Gospodar jo gleda mirno s sedeža, potegne po brkih in se ozre okoli po spomladi. Čez nekaj časa pogleda spet starko in vidi, da je zaprla usta in odprla oči.

— Zdravnik v mestu — poznam ga, prične gospodar. Je dolg kakor drog ob cesti, sirov in samo nož, nož. No, recimo, prideva do njega. On malo zine, pogleda, prasne dvakrat ali tri-

krat z levim parcem po ncu, vidi, da si tako-le malo bolj v letih, nagubani čelo in reče: Vam se, kaj ne, mati, tudi ne ljubi umreti. Pa, vidite, je že tako urejeno. Pridejo leta, pa mora umreti vsak, še bi bil tudi iz železa. Tedaj bi, recimo, pričel jaz: Gospod, vse je res, kar govorite, čast vam, toda tako je, da si izkuša vsak podaljšati življenje. Zato ponižno prosim, če bi pogledali to - le tukaj, moje ženo, in ji zapisali kake praške, kako mazilo ali kako vodo, ki bi jo jemala po dve ali tri žlice na dan . . .

Tu gospodar utihne, zakaj šine mu po mislih tisto, kar bi morda rekel zdravnik na besedici «moja žena». Kaj, bi nemara zakričal «moja žena»? Si se polakomnil denarja, odurnež?

Krčmar pogleda spet malo naokoli po spomladi, po cesti, po daljavi, po kobili, ki se sveti pred njim in mu enakomerno prikazuje svoja cotasta kopita. Čez nekaj časa spet nadaljuje:

— Toda on, za gotovo ti rečem, ti ne bi dal ne praška, ne mazila, ne zdravil. Zadnjič na primer, si je nekaj pritisnil prst oni Lenard izza hoste. No, zdravnik gleda malo kazalec, gre k nekakšni omari, se spet vrne in pravi: No, nič hudega ne bo, le še malo ga pokažite. Takrat hrest, useka s škarjami in prst odleti v kot. Tudi tebe bi samo rezal. Zdaj tukaj, zdaj tam. Njemu ni nič. Tisti pa, ki drži, no, Bog nas varuj! Zato, viš, sem rekel takoj: H konjederki. Ona je umna, jih je pozdravila že mnogo in, kar je glavno, ravna z ljudmi po človeško.

Zdaj peljeta že v tretji klanec. Na desno raste nekaj dračja, potem nizko grmovje, za grmovjem kakih dvajset borovcev, ki stoje na redko in se

vidi skoz njihovo vejevje in igličje gričasta krajina s temnomodrimi, čokatiimi hribi na robu. Iz tistih senc, ki leže pod borovci in grmi, se dvignejo brenciji in se zaletajo motvilasti in kakor pijani za kobilo. Kobila zamahne po njih z dolgim repom in jim hoče uteči.

— Jezes, vzdihne gospodinja, jezes, drži Luco, kar po meni bo. Sleherno koščico čutim . . .

— E-haj zakriči krčmar in potegne vajeti. Spet se pomikajo korakoma naprej, toda brenciji lete še vedno tik voza in sedajo kobili na široki, rjavi hrbet.

— Konjederka, govori gospodar, te popelje v lepo, svetlo čumnato, te sleče in nato zakoplje v bele pernice, da se spotiš. To je prvo. Potem ti izbere prave rože, jih skuha in ti da piti tisto vodo. No, vidiš. Zdaj sva že skoraj tam. Bela hiša v tistem smrečju, tisto-le pa je.

Nehote nategne malo vajeti, da vrže kobila uhlja nazaj, pričakujoča novega ukaza, popravi se na sedežu, preloži nogi, viha desno stran mustač in gleda mimo zavaljenega rdečkastega nosu sršeče nanje. Nato otiplje v žepu smodko, ji odgrizne vrh in drži neprižgano v zobeh.

— No, še po tej - le poti navzdol, potem sva pa tam. Ob tednu pridem pa pote. Pripeljem se s kolesljem, ker takrat boš zdrava.

— Če bo treba, pa prej, mani gospodinja, a krčmar ji ne odgovori. Še enkrat seže v žep, vprasne žveplenko in prižge smodko.

(Dalje prihodnjik.)

Stavbenik 128
RUD. ROČAK
v Trbovljah
Izvršuje vsa stavbena dela.
Lasno tesalščar. Izdelovanje stopnic.
Teraco-tlak.
Brezkonkurenčne cene.

Kdor hoče kaj prodati
Kdor hoče kaj kupiti
Kdor išče službe itd.
naj inserira v „Jutru“

Modni atelje
M. Šarc
Ljubljana
Kongresni trg 4

Stiskalnica za seno in slamo
(Heupresse)
že rabljena, zaradi pomanjkanja prostora po ugodni ceni
naprodaj pri **Francu Osebku v Makolah, postaja Poljčane.** 1190

Načelstvo hranilnice in posojilnice na Dolu pri Hrastniku naznanja tužno vest, da je njega dolgoletni član in soustanovitelj zavoda, visokocenjeni gospod

Ferdinand Roš
veleposestnik itd.

dne 22. t. m. nenadoma preminul.
Z blagim pokojnikom je izgubil zavod svojega nesebičnega člana, kateremu bodi ohranjen časten spomin!

Dol pri Hrastniku, dne 22. junija 1923. 1198

Načelstvo hranilnice in posojilnice.

Večje industrijsko podjetje v Sloveniji išče za takojšnji nastop

knjigovodjo-bilancista

zmožnega slovenske in nemške ter po možnosti italijanske korespondence, ter

manipulanta

za nakup lesa in prevzemanje.
Ponudbe pod „Strokovnjak“ na upravništvo „Jutra“.

1126

MOTI SE

kdor misli, da so pri nas inserati dražji kakor pri upravah časopisov samih,

KAJTI

soliden časopis, ki se zaveda, da imajo inserati v njem res dober uspeh, se bo držal vedno originalnega cenika. Istotako se tudi mi točno držimo teh cenikov, vsled česar si trgovci, ki oglašajo po nas,

prihranijo mnogo denarja, časa in skrbi,

ker oskrbujemo mi namesto njih brezplačno vse dopisovanje in vsa kontrolo.

Prepričajte se ter zahtevajte proračune pri

ALOMA COMPANY
anončni in reklamni družbi z o. z.

Centrala Ljubljana Kongresni trg 8 Beograd podružnica Sremska ulica 9

1001

Zahvala.

Za mnogobrojne izraze iskrenega sožalja, ki so mi došli ob priliki nenadomestljive izgube, ki me je zadela, za poklonjeno prekrasno cvetje in vence, za genljivi tolažbepolni žalostinki, končno za čaščeče nad vse številno spremstvo na pokojnikovi zadnji poti izrekam tem potom vsem svojo najprisrčnejšo zahvalo.

V Ljubljani, dne 25. junija 1923.

Mici Perdan.

1133

Združene opekarne, d. d., Ljubljana
nudijo po poljubnih množinah 964

zarebane strešnike

model „A“ in model „D“ (utorni crep), najpreprostejše, najcenejše in najtrpežnejše kritje streh sedanosti, dalje

zidno opeko.

Na željo pošljemo popis in ponudbe. — Spretni zastopniki se sprejmejo.

